

Krieltje heeft een gat in haar laars

25-07-2026

Het was warm in de volkstuin. Niet een beetje warm, maar zo warm dat zelfs de hommels langzamer zoemden. Gelukkig had Krieltje haar dompelpomp. Die had ze van Kluitje gekregen voor haar verjaardag. Ze had de pomp netjes in de sloot gehangen, met een mandje en een oude panty eromheen. Zo kon er geen vuil in komen. En nog belangrijker: geen waterbeestje. Vandaag mocht de tuin lekker sproeien. De slang lag uitgerold tussen de bloemen en aan het einde zat een sproeier die vrolijk rondjes draaide. Tssj-tssj-tssj. Over de klaprozen. Over de lavendel. Over de aardbeien. En soms ook een beetje over Kerrie, die deed alsof hij dat helemaal niet leuk vond. Krieltje liep tevreden door de tuin in haar rode laarzen met witte stippen. Haar lievelingslaarzen. Haar echte Krieltje-laarzen. Overal lagen kleine plasjes water. Plons. Krieltje stapte midden in zo'n plasje. "Get!" riep ze. "Ik voel nattigheid!" Ze keek verbaasd naar haar voet. Nog een stap. Sop. Nu wist ze het zeker. "Hoe kan dat nou?" Krieltje draaide de sproeier dicht en trok haar linkerlaars uit.

Haar sok was nat. Niet een beetje nat, maar echt slap-nat. Toen zag ze het. Een scheur. In haar lievelingslaars. Krieltje ging op het opstapje van het huisje zitten en keek naar het gat. Haar onderlip begon te trillen. "Oh nee," fluisterde ze. "Niet deze." Precies op dat moment kwam Kluitje de tuin in. In zijn hand had hij een fles limonade. "Ik dacht," zei hij, "het is warm, dus ik kom even..." Toen zag hij Krieltje. "Hee," zei hij zacht. "Wat is er loos?" Krieltje hield haar laars omhoog. "Er zit een gat in mijn lievelingslaars," zei ze. "En dit zijn niet zomaar laarzen. Dit zijn mijn Krieltje-laarzen." Kluitje ging naast haar zitten. Hij keek niet raar. Hij lachte niet. Hij knikte alleen heel serieus. "Dat is erg," zei hij. "Heel erg." Krieltje keek hem aan met tranen in haar ogen. "Vind je dat echt?" "Natuurlijk," zei Kluitje. "Als mijn fijne werkjas ineens zou scheuren, zou ik ook balen." Dat hielp. Een beetje. Krieltje haalde een handdoek uit het huisje en maakte de laars droog. Daarna hing ze haar natte sok over de rugleuning van een stoel in de zon.

Pagina 1/2

Krieltje heeft een gat in haar laars

25-07-2026

Kluitje pakte een rol stevige tape. “Voor nood,” zei hij. Samen plakten ze het gat dicht. Niet netjes. Niet mooi. Maar wel dicht genoeg voor vandaag. Krieltje wiebelde voorzichtig met haar voet. “Hij voelt zielig,” zei ze. “Hij is gewond,” zei Kluitje. “Maar hij doet nog mee.” Toen dronken ze eerst limonade. Want verdrietige mensen met natte sokken moeten ook drinken. En daarna ging Krieltje weer verder met sproeien. De bloemen hadden dorst. De planten hadden dorst. De waterbakken van de dieren moesten vol. Krieltje liep met haar getapete laars door de tuin. Kluitje vulde de bakjes bij. Kerrie dronk alsof hij net door een woestijn had gelopen. Noa bleef op veilige afstand van de sproeier. Francis en Camilia zaten precies op een droog stukje onder de tafel. Pas toen alles en iedereen water had, gingen Krieltje en Kluitje aan tafel zitten met hun telefoons. “Nu zoeken,” zei Kluitje. Krieltje typte langzaam: rode laarzen witte stippen. Ze hield haar adem in. Er kwamen blauwe laarzen. Gele laarzen. Rode laarzen zonder stippen. Witte laarzen met rode stippen. “Die zijn verkeerd om,” zei Krieltje verontwaardigd. Kluitje scrollde verder. Toen stopte hij ineens. “Wacht eens.” Krieltje boog naar zijn scherm. Daar stonden ze. Rood. Wit. Stippen. Precies goed. “Daar zijn ze!” riep Krieltje. Kluitje las verder. “En kijk. Op voorraad in de winkel.” Krieltje keek alsof iemand net de zon weer had aanzet. “Nu?” “Nu,” zei Kluitje. Een kwartier later fietsten ze naar de winkel. Krieltje had haar getapete laars aan en een droge reservesok gevonden in haar tas. Kerrie bleef netjes buiten bij Kluitje

wachten, want in de winkel waren laarzen genoeg, maar geen honden. Krieltje kwam terug met een doos onder haar arm. “En?” vroeg Kluitje. Krieltje deed de doos open. Rode laarzen met witte stippen. Kerrie snuffelde eraan. “Goedgekeurd,” zei Kluitje. Krieltje trok ze meteen aan, midden op de stoep. “Zo,” zei ze tevreden. “Nu ben ik weer compleet.” Terug in de tuin keek Krieltje naar haar oude linkerlaars. De tape zat nog scheef over het gat. Er zat modder aan de zool en een beetje gras aan de rand. “Die kan niet zomaar weg,” zei ze. “Dat dacht ik al,” zei Kluitje. Samen vulden ze de oude laars met aarde. Krieltje stopte er een paar zaadjes in en zette hem naast het moestuinhuisje. Daarna maakte ze een klein bordje. Op het bordje stond: Pensioenlaars. Een slak kroop langzaam dichterbij en keek naar binnen. “Mooi huis,” zei hij. Krieltje glimlachte naar haar nieuwe rode laarzen met witte stippen. Sommige dingen worden vervangen. Maar lievelingsdingen? Die krijgen gewoon een nieuwe taak.